

[Ministeren for nordisk samarbejde og Østersøspørgsmål]

der fungerer som budgetminister, men når vi får en finanslov, har vi samme tidsramme; det må være naturligt, at det følges ad.

Samlokalisering er blevet nævnt, og jeg må sige, at både den danske regering og de andre nordiske regeringer faktisk har været stærke fortalere for samlokaliseringen, og fra dansk side har vi fundet nogle glimrende lokaler tæt ved de lokaler, som Ministerrådet har i København. Vi må altså konstatere, at det var svenske parlamentarikere, som var den afgørende hindring for, at vi ikke fik den samlokalisering, som havde betydet en økonomisk besparelse og tillige havde knyttet netop parlamentarikere og ministre tættere sammen i det praktiske samarbejde. Når jeg brugte formuleringen, at det måtte man tage til efterretning, var det i fuld respekt for, at der har været nogle parlamentarikere, som ikke har ønsket det. Dermed har jeg ikke opgivet troen på argumentets vægt, men vi har altså ikke pressionsmidler over for de svenske parlamentarikere, hvilket ikke betyder, at jeg har opgivet at arbejde for det, jeg efter min bedste overbevisning mener er en god og rigtig model.

Dermed har jeg kommenteret det, som især har været hovedpunktet, nemlig forholdet mellem parlamentarikere og Ministerråd. Jeg har også været inde på budgetrammen, som bliver fastsat af Ministerrådet, hvilket netop i forhold til det, der i øjeblikket er gældende ifølge Helsingforsaftalen, betyder, at parlamentarikerne får en større indflydelse, således som jeg udtrykkeligt har gjort opmærksom på.

Med hensyn til temaerne arbejdsløshed og racisme, så er det ikke de nordiske regeringer, der har besluttet at gøre de to emner til hovedpunkter; det er Nordisk Råds Præsidium.

Ellers vil jeg ikke gå i detaljer. Jeg har nu kommenteret de hovedpunkter, som har været fremført, og jeg har også lyttet til de forskellige råd med hensyn til prioritering; når det gælder den nærmere økonomiske prioritering, vil man få mulighed for at behandle budgettet på samme tid, som man kommer til at behandle finansloven.

Min slutbemærkning skal være, at jeg har haft mulighed for at kigge lidt i Beretning til Folketinget 1991-92, og jeg har i hvert fald ikke kunnet finde en redegørelse om Ministerrådets arbejde. Det er måske udtryk for, at man ikke helt har fået integreret samarbejdet, og det

burde måske med i de kommende overvejelser, at et samarbejde skal ønskes fra begge sider. Skulle jeg modtage en indbydelse fra delegationen til at deltage, ligesom jeg indbød delegationen i går, vil jeg lægge vægt på at efterkomme den. Mig bekendt er der ikke særlig hyppigt udgået indbydelser, ej heller til mine forgængere, så jeg tror, at vi fra begge sider skal øve os i at gøre samarbejdet tættere, og det vil jeg gerne medvirke til og hermed lægge op til.

(Kort bemærkning).

Engell (KF):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret, men jeg må sige, at jeg synes, at det var et noget uklart svar. Det er rigtigt, at alt i dette hus har en fortid, og det gælder selvfølgelig også debatten om Helsingforsaftalen og dens udformning, men jeg vil så minde om den debat, der var i Folketinget i november måned sidste år, hvor de synspunkter, jeg gav udtryk for, var nøjagtig identiske med dem, den tidligere konservative ordfører dengang fremkom med, og hvor den daværende statsminister gav udtryk for, at han ligesom den nuværende minister for nordisk samarbejde ville lytte, men at han ikke var uenig i de konklusioner, man nåede frem til.

Derfor er der ikke tale om nogen ændret konservativ holdning, og i betragtning af, at den nye regering har fremlagt et oplæg med den prætentiose titel »En ny start« var ingen mindre forpligtet end den, også i retning af at sige, at den efter debatten i november ønskede at tage bestik af situationen, da den måtte konstatere, at der i det danske Folketing ikke var et eneste parti, der støttede forslaget om en ændring af Helsingforsaftalen, ligesom heller intet nordisk politisk gjorde det, og at den derfor ikke ville medvirke.

Ministeren sagde, at ministeren ville lytte, og det er en god ting at lytte, så har man tid til at tænke og på et tidspunkt drage en konklusion. Det håber jeg ministeren er nået frem til, når jeg nu spørger ministeren om, hvad ministeren og den danske regering – den danske statsminister er her ikke – vil sige på mandag, når man har møde med Nordisk Råds Præsidium, og præsidiets ved præsidenten Ilkka Suominen vil sige præcis det samme, som jeg har gjort her, nemlig at det er et dårligt forslag,